

Hồi 1

Kẻ Thù Lại Là Người Thân

Đêm ấy vào một mùa đông.

Gió lạnh mưa rơi.

Từng cơn mưa nối tiếp nhau trút nước tưởng không bao giờ dứt.

Càng ẩm đậm hơn nữa, trên đỉnh "Phi Lai Sơn Trang" gió rít từng hồi, những ngọn cây cao vun vút rung đều từng loạt trong màn đêm, như giận hờn, như căm tức, như đang thóa mạ nhau vậy.

Mọi vật đắm chìm trong khung cảnh đêm cuồng.

Ngoài những vệt chớp ngang trời, chốc chốc lại xé rách tấm màn đen ướt dẫm ấy thì dưới chân núi Phi Lai lại còn có mấy đốm lửa lập lòe.

Những đốm lửa này là do những ánh đèn phát ra từ một ngôi nhà đứng thu mình dưới chân núi.

Ánh đèn xuyên qua khe cửa, lay động từng cơn, lúc mờ lúc tỏ.

Ánh đèn thần bí đó chưa làm cho chúng ta chú ý bằng những tiếng hét lạnh lạnh từ trong ngôi nhà vắng kia vang ra:

- Lồ hạ ... Cơ ... toàn ...Ồ ! ... Cửu vi ... Bão bùng...

Cái gì đã xảy ra trong ngôi nhà hoang vắng kia ?

Một cuộc thảm sát ?

Không !

Trong căn nhà đó có một thiếu niên, mình mặc quần áo chần, tay cầm đoản kiếm đang múa tung tăng, vừa hét vừa đâm vào ba cái hình nộm bằng da thú để dựng đứng trước mắt nó.

Thiếu niên chỉ trạc mười ba, mười bốn tuổi, nhưng mặt vuông hàm én, mày rậm, môi son, trông rất uy nghi tuấn tú.

Đặc biệt, đôi mắt nó sáng ngời, tỏ ra một đứa bé thông minh hiếm có.

Mặc dầu trời mưa gió lạnh, nhưng quần áo thiếu niên ướt dẫm mồ hôi, chứng tỏ chàng ta đã đâm chém vào ba cái hình nộm kia không phải ít.

Tuy nhiên, chàng ta chưa lấy thế làm vừa lòng, đôi mắt dăm dăm chiếu thẳng vào ba hình nộm như đang gườm ba địch thù, cây đoản kiếm của chàng múa phăng

phẳng, tỏa ra một vùng hào quang sáng rực. Cứ mỗi bước chàng lại hét lên một huyết đạo, rồi mũi kiếm đâm thẳng vào huyết đạo ấy không trật một ly.

Tiếng "set ! set !" hòa lẫn với tiếng hét của thiên nhiên không ngớt. Ánh kiếm dọc ngang như những luồng điện chớp luôn luôn vạch trên mình ba hình nhân ấy.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, gió vẫn rít, sấm chớp không ngừng. Thế mà thiếu niên cứ mãi mê luyện công như không hề để ý đến.

Bỗng sau lưng thiếu niên có một tiếng khua động !

Rồi một cánh cửa nhỏ bên trong căn phòng hé mở !

Tiếp đến lại có một lão nhân râu tóc rối bù, chân cụt mất một giò, mắt chỉ còn một con, tay cầm cây thiết trượng chống từng bước một tiến ra.

"Cọc ! Cọc ! Cọc !".

Chỉ loang mắt, lão già một mắt một chân đã nép mình núp sau bóng tối trong xó vách.

Không thấy lão già đâu nữa, nhưng nếu ai nhìn vào xó vách thì sẽ thấy nơi đó phát ra một đốm lửa đỏ rực.

Đốm lửa đó là nhãn quang của lão quái. Ông ta chỉ còn một mắt, nhưng con mắt đó lại sáng đến khiếp người.

Cũng như lão chỉ còn một chân, nhưng nhờ cây thiết trượng, lão đi đứng còn lanh lẹ không thua những võ lâm cao thủ đương thời.

Luồng độc nhãn của lão quái chiếu thẳng lên mình thiếu niên không chớp.

Trong lúc đó, thiếu niên vẫn say sưa trong việc luyện kiếm, không hề để ý đến. Thân chàng quay cuồng quanh ba cái hình nhân như một chiếc bánh xe quay quanh một cái trục.

Chàng rít lên:

- Tận huyết ... Kiên cảnh ... Ngọc chấn ... Trung ...

Mũi kiếm chàng đang điểm vào các huyết đạo ấy thì bỗng nhiên có tiếng hét vang lên:

- Ngừng tay !

Tiếng hét làm chấn động cả căn phòng.

Tiếp đó, tiếng dầu thiết trượng nện xuống đất:

"Bộp !".

Ánh nến rung rinh như bị một cơn gió động, tức thì ông lão một chân một mắt đã xuất hiện như một hình tượng, đứng trước mặt ba hình nhân, nhìn chòng chọc vào mặt thiếu niên, cất giọng nghiêm khắc hỏi:

- Thiên Hiệp ! Những đường kiếm vừa rồi kẻ nào đã dạy cho người đấy ? Hãy nói mau !

Giọng nói của lão nhân the thé như tiếng xé giấy, làm cho căn phòng lạnh lùng kia thêm khủng khiếp.

Thiếu niên vừa được lão nhân gọi là Thiên Hiệp bất giác bật mình nhảy lùi lại hai bước, ôm đoản kiếm trước ngực, nhìn lão nhân với vẻ sợ sệt.

Chàng nói:

- Thân phụ chưa ngủ sao ?

Giọng nói của thiếu niên có vẻ thiết tha thân mật, nhưng nét mặt của lão quái lại không có chút gì trìu mến, luồng độc nhãn của lão lại sáng rực thêm, chiếc thiết trượng nên trên mặt đất đất hai tiếng "bộp ! bộp !" như cay cú giận dữ.

Lão lướt mình tới hỏi bằng giọng gay gắt:

- Ta hỏi người đường kiếm vừa rồi do ai dạy, tại sao người không trả lời mà hỏi chuyện khác.

Thiên Hiệp đưa đôi mắt đờm buồn nhìn thái độ lạnh nhạt của phụ thân chàng, nên rụt rè đáp:

- Không ... ai dạy cả ! Những đường kiếm vừa rồi con đã chiếu theo "Ngũ Hành quyền" của thân phụ mà chế biến thành những chiêu kiếm để luyện cho vui ...

Sắc diện lão quái có hơi dịu lại. Lão chớp độc nhãn mấy cái rồi uốn cong vành môi thè lưỡi ra liếm quanh trông có vẻ nghĩ ngợi.

Qua một lúc, chẳng hiểu lão đã nghĩ thế nào, mà lão lại gác cái chân què lên gậy sắt rồi nện mạnh xuống đất một cái.

"Bạch !"

Đồng thời, tay áo của lão phất nhanh một làn gió thổi vút ba ngọn đèn dầu thông tắt lịm.

Bóng tối tràn ngập cả căn nhà.

Tất cả đều nhuộm màu đen, chỉ trừ một đốm đỏ, nhấp nháy chiếu lên mình thiếu niên, đó là ánh mắt của lão độc nhãn đó.

Bên ngoài trời vẫn mưa, gió vẫn gào, thỉnh thoảng vài luồng chớp băng vào khe cửa làm cho thiếu niên kinh hoảng, khi nhận ra thân phụ chàng đứng lù lù trước ba chiếc hình nhân như những pho tượng huyền bí.

Bổng Độc nhãn lão nhân hét to xé tan cảnh yên lặng:

- Thiên Hiệp ! Mà luyện lại mấy thế kiếm vừa rồi cho ta xem thử.

Trời tối, Thiên Hiệp làm sao thấy được vẻ mặt đầy căm phẫn của lão nhân chàng chỉ nghe giọng nói của ông ta chứa đầy nộ khí.

Tim Thiên Hiệp bỗng rung lên. Chàng đoán chừng thân phụ chàng giận chàng vì võ học của chàng chưa được tinh thông.

Chàng ứng tiếng đáp:

- Xin tuân lệnh !

Vừa dứt tiếng, cánh tay chàng trẻ tuổi Thiên Hiệp lại vung ra, luồng kiếm quang nhấp nhánh, chạy ngang dọc trên ba pho hình nhân bằng da thú.

- Trung đình ! Kha kiên !

Cứ mỗi tiếng hét là một mũi kiếm điểm đến huyết đạo đúng y như lời nói không sai một mảy may nào.

Chàng thiếu niên lấy làm hứng thú, tưởng rằng công phu biểu diễn của chàng sẽ làm cho phụ thân khen ngợi.

Ngờ đâu, lúc chàng thu kiếm lại, bước đến gần phụ thân chàng thì chàng lại nghe thiết trượng nện xuống đất một cách hần học:

"Bịch ! Bịch !"

Thiên Hiệp ái ngại lùi lại một bước, miệng van lơn:

- Thân phụ ! Kiếm pháp con vừa biểu diễn có gì sơ xuất làm phật ý phụ thân chăng ?

Không có tiếng lão quái đáp lời, mà chỉ có tiếng thiết trượng nện trên đất mạnh hơn, bực dọc hơn.

- Bịch ! Bịch !

Thiên Hiệp lại lùi lại thêm hai bước trở mắt nhìn người cha khắc khe của chàng, nhưng trong bóng tối đen nghịt ấy chàng không hề nhận ra khuôn mặt của lão quái, chỉ thấy ánh sang độc nhãn của ông ta đỏ rực nhấp nháy vài cái, rồi chiếu thẳng vào mặt chàng một cách khủng khiếp.

Thiên Hiệp không chịu được cử chỉ hà khắc của một người cha như vậy vội nói to:

- Thân phụ !

- Câm miệng đi ngủ mau ! Từ nay ta không cho người luyện võ nữa.

Chàng thiếu niên nghẹn ngào:

- Thân phụ ... tại sao ...

Tiếng hét của lão quái làm át hẳn giọng nói run rẩy của chàng trẻ tuổi:

- Không sao cả ! Hãy đi ngủ ! Nghe chưa ?

"Vu ! Vu !"

Trong bóng tối Thiên Hiệp cảm thấy như có một luồng chưởng phong ép đến chàng. Chàng vội lùi lại hai bước.

Rầm ! Rầm !

Hai tiếng sét điếc tai xé màn đêm rơi vào căn phòng.

Thiên Hiệp rung mình vì chàng nhận thấy thân phụ chàng mặt mày giận dữ, hàm râu dựng ngược lên, tay đưa cao cây gậy về phía chàng như muốn hạ xuống.

Kinh khủng quá. Thiên Hiệp ré to:

- Thân phụ ! Tại sao như vậy ?

Tiếng ré của chàng đã làm cho lão quái đổi hẳn thái độ ! Lão từ từ bỏ thiết trượng xuống và nghiêng rằng nói:

- Đi ngủ ! Đêm đã quá canh hai rồi ! Ta cấm người, không được thức khuya để luyện võ nữa.

Dứt lời đầu thiết trượng nện lên mặt đất mấy cái "Bộp ! bộp !" có vẻ khoan hòa hơn.

Và bóng lão nhân đã biến sau cánh cửa vào đại thính.

Thiên Hiệp trút một hơi thở dài thườn thượt, nhìn theo cánh cửa đen ngòm, và liên tưởng đến một người cha khắc khe đối với chàng không có một chút tình phụ tử.

Từ thuở bé đến giờ Thiên Hiệp đã sống với lão quái này được lão quái nuôi nấng, và chàng gọi lão quái bằng thân phụ.

Tuy nhiên, bên trong hình như có một ẩn tình gì, khiến cho Thiên Hiệp một thiếu niên thông minh đỉnh ngộ, không thể nào không nghi ngờ được.

Chàng lúc nào cũng thấy thân phụ nhìn chàng với nét mặt hờn căm, lẽ ra phải yêu thương trìu mến.

Chàng giắt đoản kiếm vào vai, lặng lẽ về phòng nhưng không sao ngủ được.

Đã nhiều đêm chàng thấy đời chàng như cô đơn, quạnh quẽ. Mà tình cha con giữa chàng và lão nhân sống chung hiện tại như có cái gì giả tạo.

Nếu quả thật là thân phụ của chàng tại sao lại xem chàng như thù hận ?

Còn thân mẫu của chàng đâu ?

Có nhiều lần chàng hỏi đến, nhưng thân phụ chàng khóa lấp và cấm chàng không được tò mò tìm hiểu việc đó.

Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy ?

Thiên Hiệp lăn lộn trên giường, miên man suy nghĩ một lúc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu.

Bỗng ngoài sân thính đường vang lên mấy tiếng động, làm cho Thiên Hiệp giật mình tỉnh dậy.

Với linh tính, chàng đoán biết có chuyện không hay, vội để tai nghe ngóng, thì quả nhiên cứ chốc chốc lại có tiếng thiết trượng cũ thân phụ chàng nện mạnh xuống đất, tiếng nện hần học bực tức mà thường ngày chàng đã thường nghe.

Thiên Hiệp liền chồm dậy, bước ra khỏi phòng, rón rén đến núp vào xó tối dòm ra.

Bên ngoài trời vẫn mưa nặng hạt, ánh sáng tờ mờ.

Thân phụ chàng đang đứng đối diện với hai bóng người, con mắt sáng quắc gần giọng nói từng tiếng:

- Hừ ! Các người định đến đây mua chuộc ta để bắt thàng bé ấy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả, trừ phi chiếc đầu ta bị rơi thì các người mới có thể thực hiện nổi ý nguyện đó.

Lại nghe một trong hai bóng người kia cất tiếng lạnh lùng nói:

- Nhiệm trang chủ, tại sao lão lại tìm lấy cái khổ mà buộc mình ? Chúng tôi đến đây là vâng lệnh trên, đem quyền lợi trao đổi. Nếu Nhiệm trang chủ không bằng lòng thì ...

Không đợi cho người đó nói dứt, lão quái "hừ" một tiếng, nện mạnh cây thiết trượng xuống mặt đất nói:

- Hai người đến đây hãy giữ phép tắc một chút. Dầu cho Triệu La Dục Đại Cương thân hành đến trước mặt ta cũng chưa dám dùng lời lẽ như vậy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả. Nhiệm Tử Huệ này tuy tàn phế nhưng võ công chưa đến nỗi hủy hoại đâu.

Lão quái đó chính là Nhiệm Tử Huệ Trang Chủ Phi Lai sơn trang.

Tuy lão đã bị tàn phế, nhưng võ công của lão trong giang hồ ai nghe đến cũng phải khiếp vía.

Thiên Hiệp nghe đến đây cảm thấy câu chuyện này có liên quan đến thân thể của chàng. Chàng lần mò đến núp vào một chỗ gần hơn, để nghe thấy cho tường tận, hầu khám phá những thắc mắc trong lòng từ bấy lâu nay.

Trời vẫn mưa nặng hạt. Gió rít từng cơn, sân chính đường chìm trong ánh sang mờ mờ không sao thấy rõ mặt hai người đứng đối diện với Nhiệm Tử Huệ là ai.

Cả ba bóng người đều đứng trong mưa, và nước mưa đã làm cho họ ướt đẫm cả áo quần.

Qua một lúc một trong hai người kia cất giọng ôn hòa, nói với Nhiệm Tử Huệ:

- Nhiệm đại ca ...

Nhưng lão quái không để cho gã nói dứt câu, vung tay đưa thiết trượng lên quát:

- Cái gì ? Người gọi ta là đại ca ?Ồ ! Chúng bây không xứng đán gọi như vậy !

Vẻ mặt và giọng nói của lão quái có vẻ hách dịch, khinh khi, tuy nhiên người kia lại không lấy thế làm giận dữ, cứ một mực năn nỉ:

-Ồ ! Nhiệm trang chủ ! Dù sao chúng ta cũng là kẻ hiểu biết nhau, cần gì phải khách khí ! Chúng tôi đến đây là vâng mệnh của giáo chủ đem bảo vật đến đổi lấy thằng bé, nếu Nhiệm trang chủ thỏa thuận thì mọi việc sẽ tốt đẹp. Với báu vật này tôi tưởng cũng xứng đáng lắm rồi.

Dứt lời, người ấy thò tay vào bụng lấy ra một vật đen đen, đưa cao lên trước mặt rung mạnh hai cái:

"Keng ! Keng !"

Vật đó phát ra hai tiếng kêu như hai tiếng thiết chạm vào nhau.

Thiên Hiệp đoán biết vật đó gồm có nhiều tấm sắt mỏng ráp lại. Chàng đang trố mắt nhìn thì người ấy lại cất giọng nói tiếp:

- Sao ? Nhiệm trang chủ không phản đối chứ ? Đổi một bảo vật võ lâm lấy một đứa bé đại khờ đâu phải để cho Nhiệm trang chủ bị thiệt thòi ?

Nhiệm Tử Huệ trợn ngược con mắt lên nói lớn:

- Đừng có lăm lờ ! Ý định của lão già Nhiệm Tử Huệ này đã cố định rồi, dầu cho bạc vàng châu báu cũng không làm lay chuyển được. Tốt hơn là người đi đi !

Người kia lại bước tới một bước, rung báu vật cầm trên tay phát ra hai tiếng "Keng ! Keng !" và nói:

- Lẽ nào Nhiệm trang chủ lại không biết "thiết thư" là một báu vật võ lâm xưa nay đã lừng danh giang hồ ?

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ quét đơn thiết trượng qua một vòng, và hét:

- Các người có biết dụng ý của ta nuôi dưỡng thằng bé đó để làm gì không ?

Thiên Hiệp đứng trong nhà nghe câu nói ấy quả tim đập thành thịch. Chàng cố để tai nghe rõ.

Một trong hai người kia nói:

- Đành rằng chúng tôi không biết, nhưng Bốn giáo chủ của chúng tôi có lẽ cũng đã thừa hiểu nên mới sai chúng tôi đem bảo vật quý giá này đến thương lượng chứ.

Nhiệm Tử Huệ cười lớn:

- Nếu đã biết mục đích của ta đối với đứa bé thì dù cho "thiết thư" ta cũng chẳng màng ! Các người nên biết điều một chút, đem báu vật ấy về giao lại cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương.

Gã kia lại hỏi:

-Ồ ! Đến như báu vật đệ nhất võ lâm mà trang chủ còn không chịu, hẳn mối thù của trang chủ đối với thằng bé sâu sắc lắm phải không ?

Nhiệm Tử Huệ cười ha hả:

- Phải ! Chính ta muốn món nợ máu tự tay ta phải báo thù. Và chính thằng bé mang trong mình dòng máu của kẻ thù, nó phải gánh chịu. Ta sẽ trừng phạt hẳn, sẽ móc hẳn một mắt, chặt hẳn một chân, để hẳn phải chịu một kiếp sống đau đớn như ta.

Thiên Hiệp nghe đến đây giật nảy người, đôi môi lạnh toát. Tuy lúc ấy trời đêm gió lạnh nhưng mồ hôi chàng tháo ra ướt cả áo quần.

Chàng có ngờ đâu kẻ mà lâu nay chàng gọi là thân phụ lại là kẻ thù của chàng.

Ôi ! Một kẻ thù nham hiểm, độc ác ! Nhiệm Tử Huệ cố nuôi Thiên Hiệp đến tuổi thành nhen mới đem ra hành hình để rửa món nợ máu mà trước kia do cha mẹ Thiên Hiệp đã gây nên.

Còn gì độc ác hơn ! Thiên Hiệp run lên bần bật, thở ra một hơi dài đứng cắn môi suy nghĩ:

- Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ không phải là phụ thân của mình, thế thì phụ thân của mình là ai ? Phụ thân của mình là cừu nhen của Nhiệm Tử Huệ !Ồ ! ...

Chàng vừa nghĩ đến đó đã nghe một trong người kia cất giọng nói:

- Nhiệm trang chủ có biết vị giáo chủ của tôi định đối lấy thằng bé đó để làm gì không ?

Nhiệm Tử Huệ cắn đầu gối xuống đất một tiếng "bộp" và đáp:

- Cũng không ngoài mục đích trả thù. Thúc mạng Triệu La.

Trong lúc đó thì thiết trượng của Nhiệm Tử Huệ lại hung hăng hơn.

Một luồng kinh phong vũ động đánh bạt cả gió mưa bao trùm cả hai đối thủ.

Nhiệm Tử Huệ nghiến răng hét:

- Nạp mạng đây !

Tức thì một tiếng rú kinh hồn tiếp theo, một xác người ngã gục.

Một trong Hữu Sơn nhị quỷ, người cầm "Thiết Thư" lúc nãy đã nằm dài dưới đất, óc vỡ tung tóe, toàn thân đầm máu.

- Á !

Một tiếng rú thất thanh lại vang lên. Một trong hai người còn lại thấy bạn mình đã bỏ mạng, không còn đủ bình tĩnh giao đấu nữa hấn đưa sợi "phi thảo" quất xéo qua một đường, rồi thừa thế co giò nhảy phóc lên mái nhà toan tẩu thoát.

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ quyết không tha, nghiêng răng rít lên:

- Người chạy đi đâu ! Đừng hòng ra khỏi Phi Lai sơn trang này !

Tiếng hét chưa dứt tiếng thiết trượng đã nện xuống đất một tiếng "bộp".

Rồi nhanh như một vệt khói lão nhân độc nhãn đã phong mình nhảy lên mái nhà, đuổi theo đối thủ.

Thấy hai người đuổi đánh nhau mất dạng, trong sân chính đường chỉ còn một xác chết nằm lặng trong mưa, Thiên Hiệp rón rén bước ra, thâm nhủ:

- Nhân cơ hội này ta không thoát thân còn đợi lúc nào nữa. Nếu đợi thân phụ mình trở về thì tất mình không khỏi thành một đứa bé "độc nhãn độc cước".

Nghĩ vậy, Thiên Hiệp liền xô cửa chạy ra.

Chàng hơi do dự, liếc mắt nhìn về phía xa xa thì thấy hai bóng người đang quần nhau giao đấu kịch liệt.

Biết hai bóng người đó là thân phụ chàng và một trong "Hữu Sơn nhị quỷ", chàng nhủ thầm:

- Cứ như tình trạng này thì thân phụ ta còn bận tay chưa trở về ngay được, sẵn đây ta xem thứ báu vật mà chúng đem đến đây đổi lấy ta là báu vật gì.

Nghĩ đến cái vật bằng sắt "leng keng" lúc nãy khá hấp dẫn chàng quên cả việc trốn chạy, lần mò đến bên xác chết.

Mưa rơi tầm tã, bóng tối lơ mờ. Xác người ướt đầm, bùn đất trộn với máu bê bết. Thiên Hiệp lom còm bò tới, đưa tay lật ngửa xác chết ra.

"Leng keng"

Hai tiếng động từ trong bụng xác chết vang ra.

Chàng lập tức thò tay rút vội vật ấy.

Ồ ! Té ra "Thiết Thư" bảo vật đệ nhất võ lâm lại là tám tấm sắt mỏng, khâu dính vào nhau như một quyển sách.

Chàng cầm đến thì thấy lạnh ngắt và đen ngòm, không có gì kỳ lạ cả.

Chàng đưa lên tận mắt, lật qua lật lại mấy tấm sắt, không thấy bên trong có ghi chữ nghĩa gì cả.

Có điều lạ là trời mưa như trút nước mà "Thiết Thư" vẫn khô ráo như không, một giọt nước cũng không động vào đấy.

Gọi tánh tò mò, Thiên Hiệp nhoẻn một nụ cười đắc ý nói:

- Ủ ! Đã gọi là bảo vật thì ít ra cũng phải có một vài nét đặc dị chứ.

Chàng mãi mê xem đi xem lại "thiết thư" không còn để ý đến mọi vật xung quanh nữa.

Bỗng bên tai chàng nổi lên ha tiếng:

- Hừ ! Hừ !

Giọng nghe như tiếng giẻ rách xé ra. Chàng giật nảy người, nhảy trái sang một bên rồi trở mắt nhìn.

Thì, ôi thôi ! Lão quái độc nhãn, độc cước đã đứng sau lưng chàng rồi. Con mắt đỏ rực của lão đang chiếu thẳng vào thân mình bé bỏng của chàng.

Toàn thân Thiên Hiệp run lập cập.

Lão Nhiệm Tử Huệ đã bất thần trở lại đây thì Thiên Hiệp còn chạy đâu cho thoát được nữa.

Nhưng vốn là đứa bé đa mưu túc trí, Thiên Hiệp lấy lại được bình tĩnh, giả vờ như chưa hay biết gì cả. Cất giọng thân mật gọi:

- Thân phụ !

Tuy nhiên, Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ là một kẻ già kinh nghiệm, dễ gì lầm kế xảo trá của Thiên Hiệp.

Lão gầm lên một tiếng như sấm:

- Câm miệng ! Thằng nhỏ ! Mà định phỉnh gạt tao sao ? Hừ ! Mà là đứa điều ngoa bậc nhất.

Thật vậy, Thiên Hiệp là đứa bé rất thông minh hẳn tiệp, Nhiệm Tử Huệ đã nuôi chàng ngót mười năm, làm gì lão không biết.

Lão bước tới một bước, đưa cao cây thiết trượng lên.

Thiên Hiệp cũng đã từng biết võ công của người mà chàng từng gọi là thân phụ rồi. Dẫu mười đứa bé như Thiên Hiệp cũng không chịu nổi được một gậy của ông ta huống hồ một mình chàng.

Chàng vội lùi lại ba bước, cất giọng van nài:

- Thân phụ ! Nếu con có điều gì sơ xuất xin thân phụ chỉ dạy ...

Không đợi chàng nói dứt câu, lão quái quát lớn:

- Thằng nhỏ ! Đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Câu chuyện ta vừa nói với Hữu Sơn nhị quỷ mày đã nghe cả rồi. Đừng giả bộ yêu quái với ta nữa.

Thiên Hiệp vẫn một mực rên rĩ:

- Thân phụ !

- Hừ ! Ai là thân phụ của người ? Ta biết chắc người thừa dịp bỏ trốn, nên ta đã tha chết cho Điều Tử quỷ mà trở lại đây đón bắt người ! Hì hì ... không ngờ người lại còn tham đoạt lấy "Thiết Thư" mà chưa chạy trốn.

Chưa dứt lời, lão quái đã đưa thiết trượng lên cao, dùng thế "quái xà xuất động" toan vút tới.

Thiên Hiệp không dám chậm trễ, vội nhảy lùi lại đằng sau mấy bước rồi lẹ làng lách mình ẩn vào cột nhà để tránh.

Rầm !

Cây thiết trượng của lão quái đánh không trúng Thiên Hiệp mà đập gãy tiện một cây cột nhà, làm cho mái đổ tường xiêu, gạch đất bắn ra tung tóe.

Thiên Hiệp nhảy chồm vờn như một con thỏ, chạy quanh sân chính đường nhìn về mặt hạm hực của lão quái mà sợ hãi.

Chàng nghĩ rằng chỉ còn cách đem "Thiết Thư" ra mua chuộc lão quái may ra mới thoát chết.

Vì vậy chàng đưa cao "Thiết Thư" lên nói lớn:

- Thân phụ ! Xin thân phụ bớt giận ! Con định lấy thiết thư dâng cho thân phụ mà !

Lão quái nghiêng răng hét:

- Xảo ngôn ! Ta lấy mạng người chứ không cần Thiết Thư làm gì.

Vừa nói lão vừa cầm thiết trượng đuổi theo.

Vì đánh hụt một gậy, nên mặt lão bây giờ còn hạm hực hơn.

Thiên Hiệp cố chạy loanh quanh ẩn vào các chân tường để tránh né.

Chàng vừa chạy vừa nói:

- Thân phụ ! Thiết Thư đây, con không dám ...

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ quát lớn:

- Ta không phải là thân phụ của người, ta cấm không cho người gọi ta là thân phụ nữa.

Chàng nghẹn ngào:

- Thế thì thân phụ con là ai ?

- Là kẻ móc mắt chặt chân ta. Ta nuôi người đến nay đã mười năm. Còn một tháng nữa ta sẽ trả mỗi huyết thù này nào ngờ mạng người lại ngắn ngủi. Ha ... ha...

Thiên Hiệp thất kinh, muốn chạy trốn cũng không được, muốn đứng đó cũng không xong, trước cây thiết trượng của lão quái, chàng thấy sanh mạng của chàng không thể nào còn được.

Tuy nhiên trước giờ chết không lẽ chàng chịu bó tay, chàng đành cứ quanh quẩn nơi các chân tường, tay đưa cao "Thiết Thư" liền nói luôn mồm:

- Thân phụ ! Lão gia ! Con xin dâng "Thiết Thư" đây.

Hai người một già một trẻ đuổi nhau chạy vòng quanh sân đại chính trong gió mưa tầm tã, sấm chớp âm âm ...

Lão quái vừa vung thiết trượng, vừa ngửa mặt lên cười.

Tiếng cười nghe rùng rợn làm sao. Luồng độc nhãn của lão luôn luôn chiếu thẳng vào người Thiên Hiệp.

Rầm ! Rầm ! Rầm !

Thiết trượng của lão quái đã đánh tung ra một luồng kinh lực ghê hồn, phát ra như vũ bão.

Thân xác của Thiên Hiệp bay bổng lên.

Một góc tường sập đổ.

Gạch đá sập xuống thành đống như núi lở đất nghiêng.

Thật là phút kinh hoàng.

Mười thù mười năm, Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tư Huệ hun đúc trong cái đánh này.

- o O o -